RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2005/062 Div

i n d e k l a c h t nr. 2004.5479 (138.04)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in 2001 een fiets aangeschaft via Nationale Fiets Projecten. Op 11 juni 2003 heeft klager bij de politie aangifte gedaan van de diefstal van de fiets op 10 juni 2003. In februari 2004 heeft klager verzekeraar van de diefstal in kennis gesteld. Deze heeft geweigerd de schade uit te keren, op de grond dat de schade hem te laat was gemeld.

In artikel 7 van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden is bepaald:
‘ De verzekerde is verplicht op straffe van verlies van rechten uit deze overeenkomst (…) terstond, doch in ieder geval binnen vijf dagen (…) een gebeurtenis bij de verzekeraar schriftelijk te melden (…)’.

De klacht

Algemeen wordt aangenomen (door juridische literatuur, rechtspraak en ook in de uitspraken van het Klachteninstituut Verzekeringen) dat het enkele later melden van de schade dan de verzekeringsvoorwaarden voorschrijven onvoldoende is voor het verval van ieder recht op vergoeding. Voor het verval van rechten moet een rechtvaardiging zijn; noodzakelijk is dat verzekeraar aantoont dat hij door een melding als de onderhavige (8 maanden na de diefstal) in een redelijk belang is geschaad, en dat dit redelijke belang - in verhouding tot het belang van klager bij schadevergoeding - zo zwaar weegt dat bij afweging van de wederzijdse belangen het - algehele - verval van de rechten van klager de passende uitkomst is. Niet valt in te zien dat daarvan sprake is. Verzekeraar stelt wel: ‘Voor het voeren van een verantwoord (financieel) beleid is het van groot belang dat er een termijn bestaat, omdat alleen op deze manier een juiste inschatting gemaakt kan worden van het aantal lopende verzekeringen en de daarmee samenhangende verzekeringsportefeuille’ (klager bedoelt: schadeportefeuille). Niet valt echter in te zien dat dit belang, dat slechts een algemeen beleidsbelang betreft, zo zwaar weegt dat klager met lege handen blijft staan, hoewel de verzekering bestond en de premie was betaald.

2005/062 Div

Daarnaast is er het juridische argument dat het vervalbeding in de algemene voorwaarden is opgenomen, en dus op grond van art. 6:237 aanhef en sub h BW onredelijk bezwarend is. Een consument behoeft op zo'n radicaal beding niet bedacht te zijn. Dit beding moet derhalve als niet-geschreven worden beschouwd, zodat verzekeraar zich er niet op kan beroepen.

Het standpunt van verzekeraar

Artikel 7 van de verzekeringsvoorwaarden bepaalt dat diefstal terstond doch in ieder geval binnen vijf dagen gemeld dient te worden, op straffe van verval van rechten uit de overeenkomst. In de praktijk wordt echter een termijn van 14 dagen gehanteerd. In artikel 7 is in de vorm van de termijn van vijf dagen een duidelijke warranty opgenomen. Niet nakoming leidt tot verval van rechten. Ook is in de aan de verzekerde toegezonden polis een nadrukkelijke instructie opgenomen hoe te handelen bij diefstal.

De termijn is door klager met ruim acht maanden overschreden. Het argument van klager dat hij niet van het bestaan van de verzekering wist, komt niet plausibel over. De polis is immers op zijn naam gesteld en naar zijn huisadres verstuurd. Voorts valt op dat hij nog immer beschikte over de originele fietssleutels. Onduidelijk is waarom hij bij zijn pogingen de polis te achterhalen, geen contact heeft opgenomen met zijn werkgever nu hij via een project van deze werkgever in de gelegenheid was gesteld om tot een fiscaal gefaciliteerde aankoop van een fiets over te gaan. Klager moest dus weten dat zijn werkgever over nadere informatie beschikte. Ook heeft hij geen contact opgenomen met zijn tussenpersoon bij de fietstransactie, Nationale Fiets Projecten. Klager was zich er na de diefstal van bewust dat hij een verzekering had afgesloten. Het zou dan ook eerder voor de hand hebben gelegen dat hij contact had opgenomen met zijn werkgever of zijn tussenpersoon dan met de leverancier van de fiets.

Daarom is terecht een beroep op de in de polis opgenomen vervaltermijn gedaan. De ruime overschrijding van deze termijn kan met name revindicatie van de fiets in de weg staan, waardoor verzekeraar in zijn belangen is geschaad.

Daarnaast speelt het gegeven dat de fiets in 2003 is gestolen en hiervan pas in 2004 melding is gedaan. Voor verzekeraar is sprake van twee afzonderlijke financiele verslagjaren. Consequentie van de late melding is dat dit schadegeval niet in de resultaten over 2003 is opgenomen. De termijn in artikel 7 is mede opgenomen om ervoor te zorgen dat verzekeraar continu een juist beeld van het schadeverloop heeft, zodat hij zonodig de premie en de condities kan aanpassen. Ook op dit punt is hij door de late melding in zijn belangen geschaad.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

Bij brief van 14 juni 2005 heeft verzekeraar uiteengezet dat hij een actief beleid voert om de revindicatie van fietsen te bevorderen. Zo geeft hij periodiek aan een schaderegelingsbureau opdracht om aan de hand van een door verzekeraar

verstrekte uitdraai bij de politie te controleren of zich onder de daar gestalde, in beslag genomen of geruimde fietsen ook bij verzekeraar geclaimde fietsen bevinden. Omdat verzekeraar deze doorgaans al aan de verzekerden heeft vergoed, laat hij deze fietsen aan opkopers verkopen. Omdat de politie periodiek de daar gestalde fietsen laat verwijderen, is het zaak dat een fietsdiefstal binnen redelijke termijn aan verzekeraar wordt gemeld.

In reactie daarop bij brief van 29 juli 2005 heeft klager zijn klacht gehandhaafd. Klager merkt nog op dat navraag bij de politie hem heeft geleerd dat deze zelf een onderzoek doet naar de herkomst van de fietsen. Bij een verzekerde fiets wordt de verzekeraar in kennis gesteld, een onverzekerde fiets wordt teruggeven aan de rechtmatige eigenaar. Voorts wordt slechts een zeer klein deel van de gestolen fietsen teruggevonden. Vaak verkeren de teruggevonden fietsen in dermate slechte staat dat de opbrengst bij verkoop zeer laag zou zijn.

Het oordeel van de Raad

1. Verzekeraar heeft zich op het standpunt gesteld dat klager in strijd heeft gehandeld met de hierboven onder Inleiding geciteerde tekst uit artikel 7 van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden door de diefstal op 10 juni 2003 van zijn fiets pas in februari 2004 aan hem te melden.
2. Verzekeraar heeft aangevoerd dat hij door deze late melding in zijn belangen is geschaad, doordat de ruime overschrijding van de termijn revindicatie van de fiets in de weg kan staan. De Raad is van oordeel dat verzekeraar voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij tijdige melding van de diefstal maatregelen zou hebben kunnen nemen en zou hebben genomen die enige kans op het terugverkrijgen van de gestolen fiets zouden hebben opgeleverd. De Raad acht daarom verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat hij door de ruime termijnoverschrijding in zijn belangen is geschaad, zozeer dat gezegd kan worden dat de gedragingen (de late melding van de diefstal) van klager overeenkomstig art. 6:237 aanhef en sub h BW het verval rechtvaardigen van klagers op de onderhavige verzekeringsovereenkomst gebaseerde recht op schade-uitkering ter zake van zijn gestolen fiets. Verzekeraar heeft dan ook door aan klager schade-uitkering ter zake van deze fiets te ontzeggen de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 3 oktober 2005 door mr. B. Sluijters, voorzitter, mr. H.C. Bitter mr. D.H.M. Peeperkorn en dr. D.F. Rijkels, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. B. Sluijters)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)